

Kęstutis Vaičiūnas: „Pagaliau dirbu ką noriu ir esu laimingas“

Smilgiškis Kęstutis Vaičiūnas potraukį dailei, kaip ir gebėjimus, matyt, paveldėjo, bet, buvo laikas, kai neturėjo kada jų puoselėti. O kai pratrūko, net per giminės susiėjimus tapytojų plenerus rengia.

Į VALDŽIOS RŪMUS – VISĄLAIK IŠ SMILGIŲ

K. Vaičiūnas nemenką gyvenimo dalį užėmė atsakingus postus – vienu metu ėjo Panevėžio rajono mero pareigas. Vėliau – irgi svarbias – apskrities administracijoje. Ir į visus valdžios rūmus keliaudavo iš kuklių Smilgių.

-Į Smilgius atvykau 1979 metais – su žmona Aldute ir jau dviem vaikais. Trečioji – dukra Indrė – gimė čia, o Tomas ir Donatas atvažiavo kartu, - pasakoja, tikindamas, kad iš tiesų ši vieta jokių sentimentų nekėlus. Važiavęs daugiau prikalbintas, nei savo noru. - Dirbau tuomet Švietimo ministerijoje, bet važinėjau iš Raguvos į Vilnių. Nusibodo tos kelionės, galvojau, kad grįšiu vėl atgal į Raguva. Nebeteko - sutikau čia dirbt.

Buvęs mokyklos direktorius turėjo aibę galimybių lėkt iš Smilgių kuo toliau. Nepasinaudojo nė viena:

-Čia šeima augo, čia žmona mokytojavo mokykloje, nemaniau, kad verta blaškytis. Esu pastovus žmogus. Smilgiai tapo namais. O dėl to, kad dirbau ir politinį darbą, tai čia viską padarė mūsų Atgimimas – Sąjūdis, ir kiekvienas savo indėlį į šį procesą įdėjom. Nebuvau tas, kuris siektų karjeros – iš politikos netrukus išėjau, bet dirbt kažkur reikėjo, o galimybės grįžt į mokyklą Smilgiuose nebeturėjau, tai ėmiausi kitos veiklos – į Panevėžį važinėjau, bet gyvenau Smilgiuose.

VADINA SUGRĮŽIMU

Mokykloje tebekabo buvusio direktoriaus drobė. O jis pats žino: būtent kūryba – džiaugsmingiausia jo gyvenimo pusė. Todėl, kad tik kurdamas žmogus įstengia pasotinti dvasią - ne kitaip. Jis taip pat radęs būdą, kaip tą padaryti. Todėl kartais paimąs teptuką. Šiandien – žymiai intensyviau, nei anksčiau.

Nuo vaikystės piešimo pamokos būdavę laukiamiausios, nors vėliau rinkosi fizikos studijas. Apie galimybę lankyti dailės mokyklą tik svajodavęs, bet lavinęsis savarankiškai. Na, o kai sutikęs šviesią merginą, vėliau tapusią žmona, didžiavęsis: tai ji – jo didžioji mokytoja ir autoritetas:

-Mes vaikščiodavom po parodas įvairiausias, ieškodavom, pirkdavom, skaitydavom antikvarines knygas. Aldutė labai domėjosi meno istorija. Lotynų kalbą dėstęs tuometis švietimo ministras Zabulis ją vaikščiojančia enciklopedija vadino. Ji mane įkvėpė. Aš irgi stengiausi tobulėti.

Parodomis Kęstutis nesigiria – buvusi viena kita. Ir Lietuvoje, ir Latvijoje. Bet, juokauja, kai įsivėlęs į politiką, gal dvi dešimtis metų teptuko į rankas nepaėmęs. Viskas pasikeitė – didžiam abiejų Vaičiūnų džiaugsmui.

-Kažkur širdies kertelėje, mintyse, visuomet gyveno nuostata: baigsiu tuos prievolinius darbus, na, tuos, kurie teikia ir duoną, ir prasmę, kai matai pastangų rezultata – imsiuosi šitos veiklos, - nuoširdžiai kalba žmogus, vertas kreipinio „dailininke“. - Jau metus intensyviai dirbu. Kai kas juokauja – atsieit, koks čia darbas – sodroj išeigines leidi... Neleidžiu aš jų taip veltui. Padarau kokį darbelį – kartais pavyksta, kartais - nelabai, bet iš principo užsiėmimas - malonus.

Kęstučio žmona Aldona dabartinį vyro veiklos etapą vadina sugrįžimu. Ilgai lauktu, todėl kiek įmąnydama visas gražias iniciatyvas palaikanti: padedanti planuoti keliones, rasti reikiamos informacijos, dalintis sukauptomis žiniomis.

PAVEIKSLUOSE - PILYS

Taigi, kas turi nutikti, kad tai, kas pamatyta, virstų kūrinium?

-Kiekvienam patinka, kas yra gražu, - abstrakčiai pradeda dailininkas, netrukus išvystydamas mintį. - Aišku, kiekvienas savotiškai suprantam tą grožį. Man, pavyzdžiui, labai patinka žmogaus veikla – gamtos fone: pažiūri į statinį gražų, kuris įsilieja į peizažą... Jeigu dar žmogus ranką pridėjęs, parką įveisęs, ar ką – gražu. Objekt dažnai tampa dvarai. Labai domina istorija – Lietuvos pilys senos. Išlikusios ir atstatytos.

Kirba mintis – pervažiuot Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės ribas. Ir jau pradžia padaryta: šią vasarą su Aldute keliavę į Baltarusiją. Žiemai darbo pasirūpinęs, - juokiasi.

Na, kad žmona dailininko talento gerbėja – akivaizdu. O vaikai – smalsauju – kaip tėčio pomėgį vertina.

-Vaikai visada tėvus kritikuoja. Jie privalo kritikuoti – kitaip nebūtų pažangos. Tačiau kartu ir palaiko. Vyriausias sūnus – na, tai, tėti, ką dabar nupiešei naujo? Ką parodysi? Kai ką parodau. Ne visada, aišku. Ir patys vaikai: dukra Dailės universitetą baigusi, Donatas – karininkas – dailės mokyklą. Vyresnysis sūnus Tomas irgi puikiai piešia.

Ponia Aldona mano, kad jų vaikai meninius gebėjimus paveldėjo iš tėčio. Jis pats, sako, šią dovaną gavęs iš savo mamos. Kaip ir visi kiti – broliai ir seserys. Todėl jiems nesunku net giminių tapybos plenerą surengti.

Ir, žvelgdamas į savo nugyventus metus, kūrėjas tvirtina: nesvarbu kur, kokiame kaime esi. Svarbu, koks – ką savy augini. Kokios tavo mintys.

Na, o dienos – visokių jų buvo – karčių, pakylėtų... Visokių bus, bet šiandien kaip niekad aišku:

-Aš dabar jaučiuosi žymiai laimingesnis, kadangi dirbu, ką noriu. Dabar, turbūt, laimingesnis, negu bet kada.